

Philip José Farmer

Matka

(Mother)

1.

"Podívej, matko, hodiny běží pozpátku."

Eddie Fetts ukázal na palubní hodiny.

"Ta havárie musela nějak obrátit jejich chod," řekla Dr. Paula Fettsová.

"Jak je to možné?"

"Nevím. Ani já nemohu vědět všechno, synku."

"Ach!"

"Nedívej se na mě tak zklamaně. Jsem patolog, ne elektro-technik."

"Nebud' tak podrážděná, matko. Nesnáším to. A teď obzvláště ne."

Vyšel z pilotní kabiny. Váhavě ho následovala. Pohrbívání ostatních členů posádky pro něj nebylo nic příjemného. Pohled na krev mu nikdy nedělal dobře. Když pomáhal matce ukládat do pytlů roztříštěné kosti a části těl, ruce se mu nekontrolovatelně třásly.

Chtěl mrtvoly spálit v nukleárním reaktoru, ale matka to nedovolila. Palubní Geigerovy detektory divoce tikaly a varovaly, že v zádi lodě číhá neviditelná smrt.

Meteor zasáhl loď v okamžiku, kdy vycházela z Fáze do obyčejného prostoru, a zřejmě zničil strojovnu. Tak to alespoň vyrozuměla z nesrozumitelného blábolení člena posádky, který utíkal do pilotní kabiny. Ona spěchala za Eddiem. Doufala, že jeho kabina nebude zamčená. Právě nahrával árii z Gianelliho *Starého námořníka*.

Naštěstí bezpečnostní systém automaticky vyřadil všechny pojistky zámků. Vešla dovnitř, volajíc jeho jméno. Bála se, jestli je v pořádku. Její syn ležel bezvládně na podlaze, ale ne následkem katastrofy. Důvod se válel v rohu místnosti, tam, kde ho předtím upustil: nárazuvzdorná termoska s gumovým náústkem. Z Eddieho úst byl cítit gin, který nedokázaly potlačit ani pilulky Nodoru.

Ostře mu nařídila, aby vstal a uložil se do postele. Její hlas teprve nyní pronikl závojem vyvolaným nápojem značky Old Red Star. Namáhavě se začal zvedat z podlahy a ona jej, i když byla menší, vší silou vytáhla na nohy a strčila ho do postele.

Pak si lehla k němu a jeho i sebe připoutala k lůžku. Uvědomila si, že i záchranný člun je zničený, takže zbývalo na kapitánovi, aby vesmírnou jachtu navedl na přistání na tuto dosud neprozkoumanou planetu jménem Baudelaire. Všichni ostatní se usadili za kapitánem, upnutí do bezpečnostních křesel, a nemohli pomoci jinak než mlčenlivou podporou.

Morální podpora ale nestačila. Loď přistála na mírném úbočí. Jenže příliš rychle. Zmrzačené motory nedokázaly loď udržet v kurzu. Příd' to zatížení neunesla. Ani posádka, která se

nacházela ve špici lodi.

Doktorka Fettsová si tiskla synovu hlavu k nadržům a hlasitě se modlila k Bohu. Eddie jen přidušeně sténal. Pak se ozval zvuk, jako kdyby se roztržily brány pekel, zadunění, jako by byla celá loď srdcem obřího zvonu vyzvánějícího to nejhrůznější poselství, jaké může lidské ucho slyšet... oslnivý záblesk světla... a pak ticho a tma.

O chvíli později začal Eddie naříkat jako malý chlapec. "Nenech mě tu umřít, maminko. Vrať se! Vrať se!"

Jeho matka ležela v bezvědomí po jeho boku, to ale nevěděl. Chvíli vzlykal a pak upadl zpátky do svého alkoholového deliria, pokud jej vůbec předtím opustil, a usnul. A znovu, ticho a tma.

Stalo se to druhého dne po ztroskotání, pokud můžeme to šero, jež panovalo na Baudelairu, nazývat dnem. Doktorka Fettsová se držela svého syna, kamkoliv se hnul. Věděla, že je velmi citlivý a snadno se rozčílí. Věděla to celý jeho život, a proto se snažila vždy stát mezi ním a čímkoliv, co by mu mohlo způsobit potíže. Zdálo se, že se jí to celkem dařilo, až do doby před třemi měsíci, kdy se Eddie zamiloval.

Ta dívka se jmenovala Polina Fameuxová, špinavá blondýna s dlouhými nohama, herečka, která rozesílala svá trojrozměrná videa ke vzdáleným koloniím, kde pramalý herecký talent nikoho nerušil, zatímco pěkně tvarované boky znamenaly hodně. Eddie byl slavný tenor v Metropolitní opeře, takže jejich sňatek rozvířil vlny, jež oběhly celou civilizovanou část Galaxie.

Doktorka Fettsová nesla jejich známost těžce, ale doufala, že svůj smutek dovedně skrývá pod maskou úsměvu. Nelitovala, že odešel z domova, konečně byl to dospělý muž, už to nebyl ten její malý chlapeček. Jenže s výjimkou jeho různých turné s orchestrem byla se svým synem nepřetržitě od jeho osmi let.

Tehdy odjela na svatební cestu se svým druhým manželem. Ale ani pak nebyli odloučení dlouho, protože Eddie onemocněl a ona se kvůli němu musela rychle vrátit a starat se o něj, protože se domnívala, že jen ona se o Eddieho dokáže opravdu postarat.

Ani během jeho cest s Metropolitní nebyli nadobro bez sebe, volal ji každé poledne a dlouze spolu rozprávěli, nehledíce na výši účtu za videospojení.

Uplynul sotva týden od synova sňatku a znovu o něm psaly všechny zprávy. To když se Eddie s manželkou rozešel. Později podala Polina žádost o rozvod na základě 'nepřekonatelných rozdílů'. Eddie se vrátil k matce, jakmile s Polinou zjistili, že nebyli stvoření jeden pro druhého.

Doktorka Fettsová se samozřejmě zajímala o skutečný důvod jejich rozchodu, ale, jak řekla svým známým, "respektovala jeho mlčení". Pro sebe si ale řekla, že jistě přijde čas, kdy se dozví celou pravdu.

Brzy poté začala Eddieho "nervová zhroucení". Už předtím byl náladový a trpěl depresemi, ale vše se zhoršilo v okamžiku, kdy mu jeho rádobypřítel prozradil, že kdykoliv Polina uslyší jeho jméno, propukne v smích. Známý rovněž dodal, že Polina údajně

slíbila, že jednoho dne prozradí vše o jejich krátkém vztahu.

Té noci k němu musela matka zavolat doktora.

Krátce poté začala přemýšlet, že složí svou funkci výzkumného patologa na De Kruifu a bude pomáhat svému synovi, aby se znovu postavil na vlastní nohy. Nedokázala se rozhodnout snadno. Obvykle dělala rázná a rychlá rozhodnutí, ale tentokrát se nechtěla jen tak vzdát svého milovaného bádání o regeneraci tkání.

Právě když se rozmýšlela, že si postupně hodí mincí, přišel za ní její šéf a oznámil jí, že byla vybrána do týmu biologů určeného k průzkumu deseti nově objevených planetárních systémů.

S radostí zahodila formuláře k přijetí Eddieho do sanatoria. A pak využila synovy slávy a přesvědčila vládu, aby mohl letět také. Dohodli se, že provede průzkum rozvoje opery na planetách kolonizovaných Pozemšťany. To, že vesmírná jachta neměla navštívit žádné kolonizované planety, zřejmě příslušné úřady přehlédly. Ale nebylo to ostatně poprvé v historii státních úřadů, kdy pravá ruka nevěděla, co dělá levá.

Očekávala, že cesta jejího syna změní k lepšímu, a sázela na to víc než na všechny ty terapie s nevyslovitelnými názvy, které jí nabízeli. Kromě toho, nebyl přece vyloženě nemocný. Jen měl někdy návaly deprese a občas se pokusil o nepřesvědčivou, avšak teatrální sebevraždu. Zbytek času obvykle nečinně seděl a díval se do prázdna. To vše ale dokázala zvládnout.

2.

Nyní ho tedy následovala od hodin běžících pozpátku do jeho kajuty. Vešel do místnosti, chvíli bez hnutí na cosi hleděl a pak se k ní otočil s tváří zkřivenou žalem.

"Neddie je zničený, matko. Nadobro zničený!"

Vrhla pohled na piano. Nejspíš se při srážce vytrhlo ze zdi a roztříštilo se o protější stěnu. Pro Eddieho to nebylo obyčejné piano, byl to Neddie. Dával přezdívky všemu, s čím přicházel do styku delší dobu. Pohyboval se od jedné přezdívky k druhé jako starý námořník, který se cítí ztracený, dokud není na dohled nějakému povědomému pobřeží. Bez toho by se Eddie zřejmě bezmocně potácel v anonymním a amorfním oceánu chaosu.

On by se možná spíše přirovnal k návštěvníkovi nočního klubu, topícímu se v anonymním davu, nucenému pohybovat se od stolu ke stolu mezi beztvarymi a bezejmennými figurínami, dokud nenajde známou tvář.

Kvůli Neddiemu neplakal. Přála si, aby to udělal, protože byl během cesty tak apatický. Nic, dokonce ani nezměrná krása okolních hvězd, ani nevyslovitelná cizota jiných planet mu nedokázaly náladu pozvednout nadlouho. Kdyby alespoň vzlykal nebo se nahlas smál nebo prostě projevil jakoukoliv známku reakce na to, co se kolem něj děje. Dokonce by jí ani nevadilo, kdyby ji ve hněvu udeřil nebo jí začal nadávat.

Ale nebylo tomu tak. Ani při shromažďování znetvořených těl posádky, kdy vypadal, jako že každou chvíli začne zvracet,

nedovolil svému tělu projevit žádnou emoci. Napadlo ji, že kdyby opravdu začal zvracet, bylo by to pro něj lepší, protože by se snad s fyzickou nevolností zbavil i části té psychické. On však jen odevzdaně, s prázdným výrazem ukládal zbytky těla do plastických pytlů.

Doufala, že alespoň ztráta piana v něm vyvolá pláč. Pak by jej mohla vzít kolem ramen a konejšit. Znovu by byl jejím malým chlapečkem, který se bojí tmy, který se bojí psa přejetého autem a hledá v jejím náručí bezpečí a skutečnou lásku.

"To nic, zlatíčko," řekla. "Až si pro nás přiletí, koupíme ti nový."

"Až..."

Tázavě zvedl obočí a posadil se na postel. "Co teď budeme dělat?"

V tu chvíli už byla zase energická a rozhodná.

"Ultradimenzionální vysílač se automaticky zapnul v okamžiku, kdy do nás narazil ten meteor. Pokud srážku přežil, pořád ještě vysílá nouzové signály. Jestli ne, nic s tím stejně nenaděláme. Ani jeden z nás ho neumí opravit. Je ale možné, že za těch pět let od doby, kdy byla planeta objevena, tady přistály jiné expedice. Ne ze Země, ale z některých kolonií. Kdo ví? Stojí to za pokus. Pojďme se podívat."

Jediný pohled jejich naděje zmařil. Vysílač nadsvětelných signálů byl rozbitý k nepoznání.

"Tak to bychom měli!" řekla doktorka Fettsová s předstíranou bezstarostností.

"No co, alespoň se tím všechno zjednodušilo. Pojďme se podívat do skladiště, co nám zůstalo."

Eddie pokrčil rameny a následoval ji. Rozhodla se, že si každý z nich vezme panrad. Kdyby se z nějakého důvodu rozdělili, mohli by spolu stále komunikovat a díky vestavěným lokátorům i jeden druhého najít. Už je několikrát předtím používali, takže věděli, jak užitečné jsou při výpravách v neznámém prostředí.

Panrady byly lehoučké válce, necelý metr dlouhé a o průměru deset centimetrů. Byly multifunkční, jejich baterie vydržely přes rok, byly prakticky nerozbitné a fungovaly v téměř jakýchkoli podmínkách.

Vynesli panrady z lodi. Eddie zkoumal pásmo dlouhých vln, zatímco jeho matka otáčela knoflíkem na krátkovlnných frekvencích. Ani jeden z nich moc nevěřil tomu, že něco zachytí, ale pátrání bylo lepší než nečinně sedět.

Eddie zjistil, že frekvence modulovaných vln jsou prosté jakýchkoli signálů, a přepnul na pásmo spojitých vln. Náhle něco zaslechl.

"Matko! Mám něco na 100 kilocyklech! Nemodulované!"

"Přirozeně, synku," řekla. "Co bys čekal od radio-telegrafického signálu?"

Naladila pásmo na svém vlastním přístroji. Eddie na ni nezúčastněně hleděl. "Nevím toho o rádiu moc, ale tohle určitě není Morseova abeceda."

"Cože? Nespletl ses?"

"M-myslím, že ne."

"Myslíš, nebo víš? Bože, synku, budeš si alespoň někdy něčím jistý?"

Zapnula zesilovač. Oba díky spánkovým výukovým programům dokonale znali galaktomorseovu abecedu.

"Máš pravdu. Vyznáš se v tom?"

Jeho citlivý sluch rozpoznával zřetelné signály.

"Nejsou to jen tečky a čárky. Slyším tam čtyři různé intervaly."

Ještě chvíli poslouchal.

"Je tam určitý rytmus. Každopádně tam slyším nějaké shluky tónů. Jeden jsem teď uslyšel už pošesté. A tedy je další. A další."

Doktorka Fettsová zavrtěla svou blondatou hlavou. Pro ni to byla jen nerozlišitelná série pískání.

Eddie se podíval na střelku lokátoru.

"Přichází to ze východoseverovýchodu. Půjdeme to prozkoumat?"

"Samozřejmě," odpověděla. "Ale nejdřív bychom se měli najíst. Nevíme, jak je to daleko, ani co tam najdeme. Jdu udělat něco teplého k jídlu a ty zatím připrav věci na cestu."

"O.K.," řekl s větším nadšením, než u něj bylo v poslední době obvyklé.

Když se vrátil, snědl celou velkou porci, kterou mu matka připravila v neporušené palubní troubě.

"Dušené maso děláš nejlíp ze všech," poznamenal.

"Díky. Jsem ráda, že ti chutná, synku. Překvapil jsi mě. Myslela jsem, že ti není dobře, po tom všem."

Neurčitě, ale energicky mávl rukou.

"Neznámo láká. Mám takový pocit, že vše dopadne lépe, než si myslíme. Mnohem lépe."

Přišla blíž a čichla si k jeho dechu. Necítila nic, dokonce ani hovězí. To znamená, že si vzal Nodor, což zřejmě znamená, že si někde přihnul ze schované lahve. Jak jinak by se dal vysvětlit ten jeho bezstarostný klid před možným nebezpečím? Nepoznávala ho.

Neřekla nic, protože věděla, že pokud se pokusí schovat v šatech nebo v batohu láhev, brzy ji najde a vyhodí.

3.

Vyrazili na cestu. Oba měli batohy a nesli v rukou panrady. On měl navíc přes rameno pušku a ona přibalila svůj černý kufřík s lékařskými a laboratorními potřebami.

Polední obloha pozdního podzimu byla korunována mdlým rudým sluncem, které bylo sotva vidět za věčnou vrstvou mraků. Druhé slunce, malá nafialovělá skvrnka, zapadalo za severozápadní obzor. Kráčeli v jasném soumraku, nejlepším, který jim dosud Baudelaire představil. Přes nedostatek přímého světla byl vzduch poměrně teplý. Byl to jev, který se vyskytoval na některých planetách za mlhovinou Koňská hlava a který dosud nebyl vysvětlen.

Krajina byla kopcovitá, s mnoha hlubokými průrvami. Občas se

k nebi tyčily vyvýšeniny dostatečně vysoké a příkré, aby se daly označit za hory. I přes vyprahlost půdy zde bylo překvapivé množství vegetace. Bledě zelené, rudé a žluté keře a stromky se křečovitě držely každého kousku půdy. Všechny měly široké listy, které se natáčely za sluncem, aby pochyťaly co nejvíc světla.

Když se Pozemšťané hlučně prodírali podrostem, občas vyplašili z úkrytů malé tvory a pestrobarevný hmyz. Eddie nesl pušku připravenou k okamžitému použití, ale když byli nuceni škrábat se po úbočích a soutěskami a prodírat se hustě propleteným větrovím, pověsil si ji zpátky na rameno.

Ani při takovém terénu necítili velkou únavu. Vážili o nějakých patnáct kilogramů méně než na zemi, a i když byla místní atmosféra řidší, obsahovala větší podíl kyslíku.

Doktorka Fettsová se držela Eddieho. Byla o třicet let starší než její třiadvacetiletý syn, ale vypadala jako jeho starší sestra. O to se postaraly pilulky dlouhověkosti. On se k ní nicméně choval se stejnou směsí úcty a laskavosti, jakou synové chovají ke svým matkám.

Zastavili se u břehu úzké říčky, aby si odpočinuli.

"Signály zmlkly," řekl.

"Máš pravdu," odpověděla.

V tu chvíli začal radarový detektor v jejich panradech znovu tikat. Oba automaticky pohlédli vzhůru.

"Ve vzduchu ale není žádná loď."

"Sotva by signál pocházel z nějakého z těchhle kopců," ukázala směrem vzhůru. "Na vrcholku každého z nich leží jen nějaký balvan. Ohromný balvan."

"Ale myslím, že to přichází právě odtud. Ach, viděla jsi to? Jako by se z pod jednoho z těch kamenů vysunul nějaký dlouhý výrůstek."

Zírala tím směrem v šerícím se dni. "Myslím, že se ti to jen zdálo, Eddie. Nic tam nevidím."

Lokátor stále ukazoval vzhůru a signály zazněly znovu. Po krátké aktivitě znovu zmlkly.

"Pojďme nahoru podívat se na to zblízka," řekla.

"Je to divný," poznamenal. Neodpověděla.

Přebrodili říčku a začali stoupat po svahu. V půli cesty se zastavili. Zarazil je závan podivného, těžkého pachu, který vanul z vrcholku kopce.

"Smrad jako v opičárně," řekl.

"V létě," dodala.

On měl sice jemnější sluch, ona ale lepší čich.

Pokračovali ve výstupu. Panrad se znovu hystericky rozezněl. Eddie se v rozpacích zastavil. Lokátor ukazoval, že impulsy nepřicházejí z vrcholku kopce, který zdolávali, ale nyní z druhého kopce naproti přes údolí. Pak znovu zdroj signálů umkl.

"Co teď budeme dělat?"

"Dokončíme, co jsme začali. Tenhle kopec. Pak si prohlédneme ten druhý."

Pokrčil rameny a spěchal za její vysokou štíhlou postavou v overalu, který zdůrazňoval její dlouhé nohy. Byla na horké stopě a nic ji teď nedokázalo zastavit. Dohonil ji těsně před tím, než dorazila na vrchol kopce, k balvanu o velikosti malého domku. Přestala se už dívat na střelku lokátoru, která nejprve divoce kroužila, než se docela zastavila. Pižmový zápach byl nyní velmi silný.

"Myslíš si, že by to mohl být nějaký minerál generující radiové vlny?" zeptala se nejistě.

"Ne. Ty signály měly sémantický význam. A ten zápach..."

"Co potom..."

Nebyl si jistý, jestli jej těší, že na něj náhle přesunula tíhu zodpovědnosti a rozhodování. Cítil pýchu i rozjaření. Cítil se, jako kdyby byl na prahu objevení toho, co již dlouho hledal. Nedokázal říct, co vlastně hledal. Ale byl vzrušený a ani trochu se nebál.

Připravil si pušku. Panrad stále mlčel.

"Možná ten balvan je nějaká špionážní kamufláž," řekl. Ale znělo to hloupě i jemu samému.

Matka za jeho zády zalapala po dechu a vykřikla. Prudce se otočil a zvedl pušku, ale nebylo po čem střílet. Ukazovala na vrcholek protější hory, třásla se a cosi blekotala.

Rozeznal dlouhou tenkou anténu, která jako by vycházela z toho velkého skalnatého útvaru na vrcholku hory. Napadly jej zároveň dvě myšlenky: jaká je to zvláštní náhoda, že na obou kopcích se nacházejí téměř identické objekty, a za druhé, že anténa musela být vysunuta teprve nedávno, protože si byl jistý, že tam předtím žádnou neviděl.

Ale své závěry už matce říct nestihl, protože jej zezadu uchopilo cosi tenkého a pružného. Cosi jej vyzdvihlo do vzduchu a strhlo dozadu. Upustil pušku a snažil se od sebe odtrhnout ta pouta nebo chapadla, jež jej svírala. Marně.

Naposledy ještě zahlédl svou matku běžet dolů po svahu. Pak se kolem zavřela opona a on se ocitl v naprosté tmě.

4.

Když Eddie přišel k vědomí, byl stále ještě čímsi ovinutý. Potom se chapadla, která svírala jeho nohy a paže, stáhla. Pouze kolem pasu jej stále cosi svíralo, tak silně, že vykřikl bolestí.

Pak byl posunut vpřed. Když se pohyb zastavil, tušil, že se ocitl tváří v tvář jakémusi hrozivému monstru. To na něj však nezaútočilo ostrým drápem ani nožem ani žádným jiným smrtícím nástrojem, ale hustým oblakem onoho pižmového opičího zápachu.

Za jiných okolností by možná zvracel. Nyní však jeho žaludek neměl čas na rozmyšlenou, jestli má provést velký úklid, nebo ne. Chapadlo jej zvedlo do vzduchu a mrštilo jím na cosi měkkého, masitého a takřka ženského, na cosi, co svým povrchem, hladkostí, teplem a zaoblením připomínalo ženský prs.

Vzepřel se rukama i nohama, protože si na okamžik myslel, že bude pohlcen a stráven. Při představě jakési obří améby, skrývající se v dutém kameni - nebo pod kamenitou ulitou - začal

křičet a odstrkával se od té protoplasmatické hmoty.

Ale nic takového se nestalo. Nebyl uvržen do slizkého trávicího rosolu, který by z něj stáhl kůži, strávil by jeho maso a nakonec v sobě rozpustil i jeho kosti. Jen byl opakovaně tlačěn proti té měkké vyboulenině. Pokaždé se od ní snažil odstrčit, nebo ji od sebe odkopnout. Po sérii takových marných pokusů byl podržen stranou, jako kdyby to, co mu tyto věci provádělo, bylo překvapeno jeho reakcí.

Přestal křičet. Jediným zvukem kolem byl jen jeho přerývaný dech a pípání panradu. Když si zvuky přístroje začal uvědomovat, pípání změnilo rytmus a ustálilo se na opakovaném vzorci - tři skupiny zvuků, které se opakovaly znovu a znovu.

"Kdo jsi? Kdo jsi?"

Samozřejmě, také by to mohlo být "Co jsi?" nebo "Zatraceně!" nebo "Norsmozkapop!"

Také to nemuselo znamenat vůbec nic.

Ale o té poslední možnosti nebyl přesvědčen. A když byl jemně postaven zpět na podlahu a chapadlo se stáhlo kamsi do tmy, byl si jist, že se s ním ta bytost pokouší komunikovat.

Právě tato myšlenka mu zabránila v tom, aby začal znovu křičet a bezmyšlenkovitě pobíhat v této temné a smrduté komoře a hledat zoufale východ. Ovládl svou paniku, uchopil panrad a v okamžiku, kdy se signály přestaly ozývat, se je pokusil napodobit, jak nejlépe dovedl. Nemusel ani zapínat displej a ladit příslušnou frekvenci. Přístroj automaticky vysílal na frekvenci, ve které naposledy signály přijímal.

Nejpodivnější na tom bylo, že se celé jeho tělo nekontrolovatelně třásl, s výjimkou ukazováčku pravé ruky, kterým vysílal signály. Tato část jeho těla mu pomáhala přežít. Dokonce se zdálo, že ani jeho mozek není s tímto prstem propojený. Prst jako by žil vlastním životem a zbytek těla k němu prostě jen patřil.

Když přestal, vysílač se znovu ozval. Tentokrát nedokázal v signálech vysledovat jakoukoli logiku. Měly určitý rytmus, ale netušil, co mohou znamenat.

Stiskl knoflík na vrcholku panradu a vestavěná svítidla ozářila jeho nejbližší okolí. Spatřil před sebou stěnu z jakési rudošedé hmoty. Na stěně se nacházela šedá, přibližně kruhová vyboulenina o průměru zhruba jednoho metru. Kolem ní se vlnilo dvanáct dlouhých, tenkých chapadel, jež jí dodávala podobnost s medúzou.

I když se bál, že když se k chapadlům otočí zády, znovu jej uvězní, zvědavost ho donutila rozhlédnout se kolem sebe a prozkoumat okolí. Nacházel se v komoře vejčitého tvaru, zhruba deset metrů dlouhé, pět metrů široké a v nejvyšším bodě čtyři metry vysoké. Byla tvořena jakousi načervenalou hmotou, která byla hladká, s výjimkou míst, kde se po ní vinuly modré a červené trubice. Cévy a žíly?

Na jednom místě vedla po stěně svislá šterbina, lemovaná chapadly a výrůstky. Tušil, že to je jakýsi vstupní otvor, jímž si jej věc do sebe přitáhla. Trsy chapadel byly také rozmístěny

po stěnách a visely ze stropu. Na stěně naproti otvoru se nacházel dlouhý masitý výrůstek s chrupavčítým zakončením. Když se Eddie pohnul, pohnul se výrůstek také a svým volným koncem jej sledoval, tak jako radarová anténa sleduje pozorovaný objekt. A tím také byl. Radarem a nejspíš také vysílačem radiových vln.

Dál otáčel lampou. Když světlo ozářilo nejvzdálenější část komory, zalapal po dechu. Krčila se tam skupina asi deseti zvířat. Byla velká asi jako selata, vypadala ze všeho nejvíc jako šnek bez ulity, neměla žádné oči a z čela každého z nich vyrůstal výčnělek, který byl miniaturním duplikátem toho na stěně. Nevypadala nějak nebezpečně. Jejich otevřená ústa byla malá a bezzubá a rychlost jejich pohybu musela být nevelká, protože se pohybovala podobně jako slimáci vlněním masité spodní části těla.

Nicméně kdyby usnul, mohla by jej svou početní převahou přemoci, těmi ústy by jej mohla postříkat kyselinou, aby jej mohla strávit, nebo mohla mít někde ukryté jedovaté žihadlo.

Jeho úvahy byly náhle přerušeny. Byl uchopen, zvednut do vzduchu a předán další skupině chapadel, až se dostal do blízkosti těch hlemýžďovitých tvorů. Na stěně před ním se rozevřel dosud neviditelný otvor. Posvítil dovnitř, ale neviděl nic než masité záhyby.

Panrad se ozval sérií nových signálů. Otvor se rozevřel natolik, že by mohl pojmout jeho tělo, pokud by byl do něj vpraven hlavou napřed. Záhyby se napnuly a vytvořily tunel. Nebo jícn. Z tisíců neviditelných otvorů vyjely tisíce tenkých, ostrých zubů. Vyjížděly a zajížděly v nepravidelném rytmu.

Mlýnek na maso. Na konci toho jícnu za tím vražedným arsenálem uviděl kapsu naplněnou vodou. Vycházela z ní pára a pach připomínající matčino dušené hovězí. Na zčeřeném povrchu se pohupovaly kusy čehosi, co mohlo být rozdrceným masem a zeleninou.

Pak se otvor uzavřel a on byl otočen tváří k slimákovitým tvorům. Jedno chapadlo jej jemně, ale neomylně poplácalo přes zadek. Z panradu zapípal varovný signál.

Eddie nebyl hloupý. Už věděl, že těch deset tvorů pro něj nepředstavuje nebezpečí, pokud se jim nebude snažit ublížit. A kdyby to zkusil, bylo mu naznačeno, kudy by vedla jeho další cesta.

Znovu byl vyzdvižen a přenášen podél stěny, dokud nebyl znovu přitisknut na světlo šedou vybouleninu. Pižmový zápach, který předtím téměř necítil, znovu zesílil. Eddie jeho zdroj našel v malém otvoru, který se otevřel ve stěně.

Když nereagoval - neměl tušení, co se od něj žádá -, chapadla jej upustila tak nečekaně, že dopadl na záda. Pád naštěstí ztlumila masitá podlaha.

Vstal. Co bude teď? Provedl průzkum svých zásob. Panrad. Spací pytel, který ovšem nebude potřebovat, dokud tu bude panovat současná, poměrně vysoká teplota. Lahvička s léky. Termoska pro beztížný stav s gumovým náústkem. Železná zásoba

potravin. Měl také pušku, ale náboje zůstaly ležet před kamennou ulitou tohoto tvora. Role toaletního papíru. Kartáček na zuby. Pasta, mýdlo, ručník. Prášky: Nodor, hormony, vitamíny, pilulky dlouhověkosti a prášky na spaní. A také cívka tenoučkého vlákna, které ve své molekulární struktuře obsahovalo stovku symfonií, osmdesát oper, tisíc písní všeho druhu a také dva tisíce knih od Sofokla a Dostojevského až po nejnovější bestsellery. To vše si může přehrávat pomocí panradu.

Založil cívku, stiskl tlačítko a řekl: "Nahrávka Pucciniho *Che Gelida Manina*, prosím."

A zatímco s rozkoší naslouchal svému zesílenému zpěvu, otevřel nádobu, kterou našel na dně batohu. Matka do ní uložila maso, které zbylo z jejich posledního jídla na palubě lodi.

Nevěděl, co se děje, ale z nějakého důvodu byl přesvědčený o tom, že je prozatím v bezpečí. Pocit ohrožení byl ten tam. Pociťoval obrovský hlad.

Snědl maso a jídlo zakončil sušenkami a tabulkou čokolády. Je konec s odměřováním dávek. Dokud bude mít jídlo, bude jíst podle libosti. Pak, když se nic nezmění... Ale vzápětí si uvědomil, zatímco si olizoval prsty, že jeho matka, která se zachránila, jistě najde způsob, jak jej dostat z tohoto maléru.

Vždycky tomu tak bylo.

5.

Panrad byl chvíli potichu a pak se znovu rozezněl. Eddie posvítíl na anténu na stěně a uviděl, že míří k těm slimákovitým tvorům, kteří, jak se zřejmě slušelo, odpovídali stejnými signály. Začal jim říkat slimejší.

Slimejší se připlazili ke stěně a zastavili se těsně před ní s ústy dokořán jako hladová ptáčata. Štěrba se rozevřela a její měkké okraje vytvořily tenké hrdlo. Začala z něj vytékat voda a kusy masa a zeleniny. Vonělo to jako dušené maso, které měl tak rád. Kusy potravy padaly přímo do nastavených hladových úst.

Tak se Eddie naučil druhou frázi Matky Polyfémy. Ta první zněla "Co jsi zač?" a ta druhá "Pojďte jíst!"

Zkoušel experimentovat. Odvysílal stejnou sérii signálů, jaké se ozvaly naposledy. Všichni slimejší, až na toho, který se právě krmil, se k němu otočili a popolezli o několik metrů vpřed, než se zmateně zastavili.

Nejspíš měli také v těle nějaký přírodní lokalizátor signálů, jinak by nemohli poznat, že vysílání přichází od Eddieho a ne od jejich Matky.

Vzápětí ho jedno z chapadel udeřilo do zad, až Eddie přistál na zemi. Panrad zapípal třetí srozumitelné sdělení: "To už nikdy nedělej!"

A potom čtvrté, po němž mláďata zaujala původní rozmístění: "Tady, děti."

Ano, byla to mláďata, žijící, krmící se, spící, hrající si a učící se komunikovat přímo v děloze matky. V Matce. Pohyblivé

děti této nepohyblivé bytosti, která pohltila Eddieho tak, jako žába lapá mouchy. Matka byla kdysi malá jako slimejš, dokud nedorostla do velikosti prasete a nebyla vypuzena z matčiny dělohy. Svinutá do kuličky se skutálela dolů z rodného kopce, rozvinula se a kousek po kousku se plazila na vrcholek jiného kopce, znovu se skutálela a tak pořád dál, dokud nenašla prázdnou ulitu dospělého jedince, který zemřel. Nebo, pokud by chtěla stanout na nejvyšších společenských stupíncích, našla prázdný vrcholek nějaké opravdu vysoké hory a tam se usídlila.

Tam zapustila do půdy a do prasklin ve skalách jako nit tenká vláčinka, jimiž hledala podzemní zdroj vody, vápníku, železa, mědi, dusíku a uhlíku, také různé červy a larvy, z nichž čerpala tuky a proteiny, proměňovala hledané substance v koloidní částičky, jež pak sála vzhůru do svého bledého, slizkého těla na vrcholku hory.

Pak využila buněčné paměti k tomu, aby ze získaných stavebních prvků vybudovala tenkou skořápku, dost velkou k tomu, aby v ní mohla pohodlně růst, a dost pevnou k tomu, aby jí nemohly proniknout tesáky a drápy hladových šelem, jež se po nocích plížily po okolí.

Když už skořápka jejímu tělu nestačila, strávila ji také, a pokud ji v následujících několika dnech nevyslídil žádný dravec, vybudovala si novou, větší. A tak to šlo stále dál, dokud se nestala monstrózní dospělou samicí. Její povrch tvořily minerály, takže se opravdu příliš nelišila od obyčejného kamene. Uvnitř byl ale vyvinutý mozek, možná srovnatelný s lidským, a také tuny orgánů - nervový systém, výkonné srdce, čtyři žaludky, generátory krátkých a dlouhých radiových vln, játra, střeva, smyslové orgány a také žlázy produkující pachy, jež lákaly zvěř a ptactvo blíž, kde se jich mohlo zmocnit hbité tykadlo, a také rozměrná děloha. A ještě antény - jedna malá uvnitř, určená ke komunikaci s mláďaty, a druhá dlouhá, ukrytá ve vrcholku těla, schopná se zatáhnout, pokud by se blížilo nějaké nebezpečí.

Dalším vývojovým krokem byla proměna z panny v Matku. Z panny s malým "p" v Matku s velkým "M", ten rozdíl byl v signalizaci jasně patrný, když před druhým slovem nechala delší pauzu. Teprve po defloraci se mohla stát plnoprávným členem společenství. Nestydatě se nabízela a ochotně podléhala nápadníkům.

Potom je snědla.

Když toto vše Eddiemu došlo, byl podle panradových hodin uvězněn v Matce již třicátý den. Byl to pro něj šok. Ne proto, že to odporovalo jeho etice, ale protože si uvědomil, že on měl být také oním přivábeným samcem. A večerí.

Vyřukal: "Řekni mi, Matko, víc."

Nechápal, jak se druh, který postrádá samce, může rozmnožovat. Nyní mu bylo jasné, že z hlediska Matek byli všichni tvorové s výjimkou jich samých vlastně samci. Matky byly nepohyblivé a samicí. Vše, co se hýbalo, sloužilo jako samec. Eddie se uměl pohybovat. Proto byl také samcem.

Přiblížil se k této Matce právě v době páření. Zpozorovala ho, už když se brodil přes říčku v údolí, a když stoupal po svahu, zaznamenala jeho tělesný pach. Byl pro ni nový. Nejvíce ze všech pachů, které znala, se podobal jistému zvířeti, které také žilo na Baudelairu. Považovala ho za jistý druh opice. Proto uvolnila ze svého pachového repertoáru právě čpavý opičí odér. Vypadalo to, že se na tuto návnadu nachytil. Potom ho polapila.

Očekávalo se, že začne napadat a škrábat onen světlešedý útvar, který hrál klíčovou roli v početí nových mláďat. Poté, co by jej dostatečně poškodil, aby mohl začít probíhat záhadný proces těhotenství, by byl hozen do trávicího traktu Matky.

Naštěstí mu chyběly ostré zuby a drápy. A k tomu ještě začal vysílat vlastní signály.

Eddie nechápal, proč je nutné používat nějakého pohyblivého tvora k vlastnímu rozmnožování. Matka byla dost chytrá na to, aby sebrala zvenku kámen a porušila rozplozovací tkáň sama.

Dostalo se mu vysvětlení, že početí nenastane, pokud není doprovázeno drážděním určitých nervových zakončení vedoucích k sexuálnímu uspokojení Matky. Ona sama však nevěděla, proč je k početí tento proces nezbytný.

Eddie se jí snažil vysvětlit něco o genech a chromozomech a proč jsou tak důležité pro rozvinuté živočišné druhy.

Matka to nedokázala pochopit.

Eddie přemýšlel, jestli počet škrábanců na oné citlivé tkáni neudává počet pozdějších dětí. Nebo jestli náhodné dráždění rozplozovacího orgánu nevede k náhodné kombinaci možných genetických křížení, čímž je nahrazena potřeba kombinace samčích a samicích chromozomů při lidském rozmnožování.

Nebo snad nevyhnutelné pozření mobilního samce znamená něco víc než emocionální a nutriční reflex? Neznamená to, že geny takto pohlceného tvora nějakým způsobem přežijí vroucí polévku v žaludku a jsou pak vylučovány v trusu z Matčina těla? Třeba je pak další zvířata nevědomky roznášejí, a když jsou jinými Matkami polapena, dochází tak k přenosu genetické informace na jejich rozplozovací orgán? Byl to nekonečný cyklus požírání, vylučování a opětovného přenášení genetické informace? Bylo tímto způsobem docíleno neustálého předávání a křížení genů, které dává mláďatům šance k variacím, možnosti mutací a tak podobně?

Matka vyslala signály rozpaků.

Eddie to vzdal. Nikdy se nedozví pravdu. Ale copak na tom vůbec záleželo?

Rozhodl se, že ne. Pokusil se požádat o vodu. Šterbina se pootevřela a do termosky mu natekl půllitr vody. Vhodil dovnitř pilulku, zamíchala napil se vcelku věrohodné napodobeniny kvalitního ginu. Old Red Star. Dával přednost drsnějším značkám, i když si mohl dovolit i ty nejjemnější. Nešlo mu o chuť, naučil se pít během svých štací a nadávat na osud stejně jako ostatní pijáci.

Gin ho zahřál v útrobách a brzy ho ucítil v končetinách i v

hlavě. Jediné starosti mu dělala ztenčující se zásoba ginových pilulek. Co bude, až mu dojdou? V takových chvílích mu matka chyběla ze všeho nejvíc.

Když si na ni vzpomněl, vhrklo mu do očí několik slz. Popotáhl a znovu si přihnul, a když se k němu největší slimejš připlazil pro pohlazení, místo toho mu dal také napít. Tupě přemýšlel, jaký efekt bude mít alkohol na tuto rasu, když se z panen stanou Matky.

V tu chvíli dostal spásonosný nápad. Tihle tvorové dokáží čerpat ze země jakékoliv suroviny a napodobovat i hodně složité molekulární struktury. Pokud ovšem budou mít vzorek na další produkci.

Takže co kdyby poskytl Matce jednu ze svých posledních ginových tablet? Z jediné tablety mu jich vyrobí libovolné množství. To spolu s dostatkem vody, kterou sem Matka pumpovala jedním z výrůstků z nedaleké říčky, by strčilo do kapsy jakoukoliv destilarii lihovin.

Olízl si rty a už chtěl vyřukat svou prosbu, když ho zarazila zpráva, kterou v tu chvíli od Matky dostal.

Trochu neochotně poznamenala, že její sousedka na protějším kopci právě vyslala do éteru, že i ona polapila komunikujícího samce.

6.

Matky žily ve společnosti hierarchické asi ve stejné míře jako zasedací pořádek u stolu při oficiální večeři hlavy státu ve Washingtonu. Prestiž byla vším a prestiž byla dána komunikačními schopnostmi, výší hory, na níž Matka trůnila a která určovala dosah radiového vysílání, a v neposlední řadě také pověstí o vlastní dokonalosti. Matka, která polapila Eddieho, byla královnou. Měla asi tři desítky poddaných, všichni ji museli nechat vysílat jako první a nikdo se neodvážil zahájit vysílání, dokud ona neskončila. Pak teprve přišla řada na další Matku a tak dále po sestupné hierarchii. Pokud měl někdo z nižších stupňů něco důležitého na srdci, mohl promluvit teprve tehdy, když mu to nejvyšší dovolila.

To Eddie věděl, ale nemohl přímo naslouchat vysílání z okolních kopců, protože anténa panradu byla stíněna pseudožulovou krustou, takže byl odkázán jen na její vnitřní vysílač.

Občas Matka otevřela svůj vstupní otvor a nechala mláďata vyjít ven. Ta si venku zkoušela vysílání určené slimejšům Matky na protějším kopci. Jindy se role prohodily a Matka přijímala pro své mladé vysílání z protější hory.

Když poprvé Matčina mláďata prolézala štěrbinou ven, Eddie se po vzoru Odyssea pokusil proplížit se v jejich středu na svobodu. Matka byla sice slepá, ale nebyla obr Polyfémus. Její chapadla ho neomylně uchopila a hodila zpátky.

Právě po této události jí začal říkat Polyféma.

Věděl, že se její prestiž ještě zvýšila poté, co získala tak unikátního zajatce - samce vysílajícího radiové signály. To byla tak významná událost, že i Matky na kraji jejího území

předávaly zprávu dál, takže dříve, než se naučil jejich jazyk, byl na tuto událost napojený už celý kontinent. Polyféma se stala mediální hvězdou: desítky tisíc ostatních Matek dychtivě naslouchaly jejímu líčení novinek kolem takového zázraku: inteligentního samce.

To bylo v pořádku, jenže pak Matka na protějším kopci uvěznila podobného tvora. Získala tak okamžitě pozici Číslo dvě v širém okolí a při sebemenší Polyfémině chybičce by se vyšvihla na první příčku v hierarchii.

Eddie byl tou zprávou rozrušený. Často přemýšlel o své matce a uvažoval, co asi dělá. Častokrát ji také tiše proklínal za to, že ho opustila a nepokusila se jej zachránit. Když si uvědomil, jaké myšlenky ho napadají, zastyděl se. Nicméně pocit opuštění podbarvoval jeho vzpomínky na ni neustále.

Vědomí, že je naživu a že byla zajata, nejspíše ve snaze mu pomoci, ho probralo z letargie, kvůli které v poslední době pil téměř bez přestávky. Otázal se Polyfémy, jestli by mohla otevřít svůj vstupní otvor, aby mohl hovořit přímo s tím druhým zajatcem. Řekla, že ano. Byla zvědavá, co si budou ti dva tvorové povídat. Bude mít alespoň další novinky pro ostatní. Jediné, co jí kazilo radost, byl fakt, že k vysílání bude mít přístup i ta druhá Matka.

Pak si ale uvědomila, že stále má právo vysílat jako první, a zachvěla se radostí a pýchou tak, že Eddie ucítil, jak se mu podlaha pod nohama zachvěla.

Štěrbina se rozevřela, vylezl ven a pohlédl přes údolí na protější kopec. Svahy byly stále zelené, červené a žluté, protože rostliny na Baudelairu neztrácely během zimy listy. Několik bílých skvrn ale naznačovalo, že se zima opravdu blíží. Eddie se pod dotekem chladného vzduchu na své nahé kůži zachvěl. Šaty odložil už dávno. Kvůli horku panujícimu v masitém úkrytu se v šatech necítil dobře. Kromě toho Eddie jako každý člověk občas potřeboval vykonávat potřebu. Polyféma nečistotu vyplachovala teplou vodou z jednoho ze svých žaludků. Pokaždé, když z otvorů začala stříkat voda a vyplavovat vše ven, Eddie byl promáčený od hlavy až k patě. Poté, co se svlékl, byly jeho šaty také odplaveny. Kdyby si nesedl na svůj batoh, potkal by ho stejný osud.

On i slimejší pak byli vysušeni proudy teplého vzduchu z Matčiných plic. Eddiemu to nebylo nepříjemné, vždy měl rád sprchování, jen ho mrzela ztráta šatů, neboť to byl další krok k nemožnosti utéct. Pokud by rychle nenalezl kosmickou jachtu, umrzl by. Ani si nebyl jistý, jestli by našel cestu zpátky.

Nyní tedy udělal dva kroky vpřed a nechal Polyfému, aby mu zahřívala záda proudem teplého vzduchu. Hleděl na kilometr vzdálený kopec, kde se nacházela jeho matka, ale neviděl ji. Možná kvůli panujícimu šeru, možná byla ještě uvězněná ve skořápce té druhé Matky.

Odvysílal Morseovým kódem: "Přepni na vysílačku na stejné frekvenci." Paula Fettsová to udělala. O překot se ho začala vyptávat, jestli je v pořádku.

Odpověděl, že ano.

"Chyběla jsem ti moc, synku?"

"Ano, velmi."

Když to říkal, podivil se, proč jeho hlas zní tak prázdně. Možná v tom byl smutek, že ji už nikdy znovu neuvidí.

"Mohla jsem se zbláznit, Eddie. Když tě to dostalo, utíkala jsem jak o život. Netušila jsem, co nás to vlastně napadlo. A pak, v půli svahu, jsem upadla a zlomila si nohu..."

"Ach ne, matko!"

"Ano. Ale podařilo se mi odplazit se k lodi. Tam jsem si hned píchla BK injekce, ale můj organismus na ně moc nereagoval, takže léčení trvalo dvakrát tak dlouho. Jakmile jsem měla nohu v pořádku, vzala jsem si pušku a krabici dynamitu. Chtěla jsem to vyhodit do vzduchu, i když jsem netušila, jaká obluda se ukrývá uvnitř. Jenže jsem se rozhodla, že nejdřív udělám malý průzkum. Chtěla jsem si ten balvan prohlédnout z protějšího svahu. Tam mě ale zajala ta věc. Poslouchej, synku. V žádném případě nepropadej beznaději. Nějak se odsud dostanu a zachráním tě."

"Jak?"

"Jestli si vzpomínáš, v kufříku jsem měla spoustu vzorků karcinogenů pro laboratorní účely. Podařilo se mi vpravit několik dávek do rozplovovacího orgánu téhle Matky. Už se jí vyvinul krásný karcinom. Měla by být mrtvá během několika dní."

"Matko! Zůstaneš pohrbená v hromadě rozkládajícího se masa!"

"Kdepak. Dozvěděla jsem se, že když některý z těchto tvorů zemře, jeho vstupní štěrbina se reflexivně otevře. Je to k tomu, aby se mohla mláďata dostat z těla ven. Podívej, já..."

Náhle ho uchopilo chapadlo a vtáhlo ho dovnitř. Štěrbina se znovu uzavřela.

Když přepnul na radiové vlny, uslyšel: "Proč jste spolu nekomunikovali? Co jste tam dělali? Pověz!"

Eddie jí to pověděl. Následovalo ohromené ticho. Když se vzpamatovala, řekla: "Od této chvíle budeš s tím druhým samcem komunikovat jen mým prostřednictvím."

Evidentně mu záviděla jeho schopnost vysílat různými způsoby.

"Prosím," žadonil, aniž by si uvědomil, na jak tenký led se pouští, "prosím, nech mě, abych mohl mluvit se svou matkou pří..."

Poprvé ji uslyšel koktat.

"C-c-cože? Tvojí Ma-Ma-Matkou?"

"Ano. Jistě."

Podlaha se mu pod nohama roztřásla. Vykřikl, zapřel se, aby neupadl, a rozsvítil světlo. Stěny pulzovaly jako sulc a změnilly barvu z červené v modrošedou. Vstupní štěrbina se rozevřela a uvnitř komory se výrazně ochladilo.

Nějakou dobu trvalo, než to pochopil. Polyféma byla absolutně šokovaná.

Netušil, co by se stalo, kdyby se nevzpamatovala. Mohla třeba zemřít a on by musel ven do kruté zimy a doufat, že se dočká, až se jeho matka osvobodí. Pokud by nenašel loď, zemřel

by. Eddie se schoulil v nejteplejším zákoutí vejčité komory, přemýšlel o svých vyhlídkách a třásl se více, než bylo vzhledem k postupujícímu chladu nutné.

7.

Polyféma měla ale svůj vlastní způsob, jak se z toho dostat. Vyvrhla obsah svého žaludku určeného ke krmení mláďat, který byl nejspíš naplněn nezdravými látkami vyloučenými tím šokem do organismu. Vyvrhnutí bylo nejspíš fyzickou obdobou duševní katarze. Reakce byla tak silná, že se její zajatec málem utopil v té horké záplavě, ale ona jemu a slimejšům naštěstí instinktivně podala pomocné chapadlo. Následovalo vyprázdnění zbylých tří žaludků. Ten první byl plný horké vody, druhý obsahoval vlažnou vodu a třetí, právě naplněný, studenou.

Eddie zavyl, když ho ledová voda zmáčela.

Štěrbiny se opět zavřely, podlaha se přestala třást, teplota se zvyšovala a stěny nabývaly svou původní barvu. Už byla zase v pořádku. Nebo se mu to alespoň zdálo.

Když se ale po čtyřiaadvaceti hodinách odvážil na toto téma zavést řeč, zjistil, že nejen že o tom není ochotna mluvit, ale odmítá vůbec připustit existenci onoho druhého zajatce.

Eddie na nějakou dobu přerušil konverzaci. Jediné vysvětlení, které ho napadalo z toho, co znal o její psychologii, bylo, že pojem mobilní samičky byl pro ni absolutně nepřijatelný. Její svět byl rozdělen na dva druhy tvorů: pohyblivé a na její vlastní druh, nepohyblivé. Pohybliví znamenali jídlo a rozmnožování. Pohybliví byli samci. Matky byly samice.

Jak se mohla oboustranně pohyblivá stvoření rozmnožovat, to zřejmě přesahovalo představivost těchto živých balvanů. Jejich věda a filozofie byly založeny na instinktivní tělesnosti. Představa jiného uspořádání věcí byla obscénní, rouhačská, nemyslitelná.

Pro Polyfému to bylo opravdu hluboké trauma. I když se z něj nakonec vzpamatovala, kdesi v těch tunách jejího složitě ustrojeného těla zůstala navždy jizva z tohoto zážitku. Eddie tomu sice nerozuměl, ale v morku kostí vycítil, čemu by se měl propříště raději vyhnout.

O šedesát šest hodin později podle časomíry panradu se Polyfémina vstupní štěrbina otevřela. Její chapadla vystřelila ven, a když se vrátila, svírala jeho bezmocnou a vzpouzející se matku.

Eddie se bleskově probral z opilosti, zděšený a paralyzovaný. Sledoval, jak mu ještě matka stačila hodit svůj lékařský kufřík a neartikulovaně vykřikla. Potom byla vhozena hlavou napřed do trávicího otvoru.

Polyféma zvolila jediný bezpečný způsob, jak zahladit nepříjemné důkazy.

Eddie ležel s tváří přitisknutou k teplé a jemně se chvějící masité podlaze. Občas se jeho prsty naprázdno sevřely, jako kdyby se snažil něco uchopit, něco, co kdosi drží těsně mimo jeho dosah.

Nevěděl, jak dlouho tak ležel, protože se už nikdy víc na

hodiny nepodíval.

Nakonec se ve tmě posadil a nepříčetně se zasmál: "Matka vždycky umí dobře uvařit."

Pak se opřel o ruce, zvrátil hlavu dozadu a zavyl, jako vlk vyje na úplněk.

Polyféma byla samozřejmě prakticky hluchá, ale její citlivý čichový orgán z jeho tělesného pachu vyrozuměl, že Eddie cítí hluboký smutek a strach.

Odkudsi vyklouzlo chapadlo a jemně ho objalo.

"Co se děje?" pípál panrad.

Natáhl prst a odváděl: "Právě jsem přišel o svou matku!"

"9"

"Je pryč. Navždy."

"Nerozumím ti. *Já jsem přece tady.*"

Eddie přestal vzlykat a naklonil hlavu, jako kdyby naslouchal nějakému vnitřnímu hlasu. Popotáhl nosem a otřel si slzy, jemně odstrčil chapadlo, poplácal jej, došel ke svému batohu a vytáhl z něj lahvičku pilulek s ginovým koncentrátem. Jednu vhodil do termosky a jednu dal Matce s prosbou, jestli by ji dokázala vyrobit. Pak se natáhl na zem, opřel se o loket jako staří Římané, upíjel gin a poslouchal směsi Beethovena, Verdiho, Strausse, Portera, Feinsteina a Waxwortha.

Čas - pokud vůbec něco takového existovalo - kolem něj volně proplouval. Když ho přestala bavit hudba, hry nebo knihy, zkoušel poslouchat vysílání okolních Matek. Když měl hlad, došel si ke šterbině pro pokrm. Konzervy s jídlem ležely neotevřené v jeho batohu. Chtěl je jíst, dokud si nebude jistý, že... Věděl, že něco neměl jíst. Co to bylo? Něco jedovatého? Něco z toho už pozřeli slimejší a Polyféma. V opilosti na to už zapomněl. Nyní jedl zvláště hladově a nemyslel na nic, jen na ukojení svých potřeb.

Občas se otevřela vstupní šterbina a dovnitř vhopkal Billy Zelinář. Billy vypadal jako kříženec mezi cvrčkem a klokanem. Byl velký asi jako pes a ve vaku na břicho přinášel zeleninu, ovoce a ořechy. Vytahoval je lesklými zelenými klepety a dával je Matce. Na oplátku od ní dostával příděl masa. Symbiont vesele cvrlikal a jedním ze svých složených očí hleděl na slimejší a druhým na Eddieho.

Eddie zkusmo projel stupnici a objevil, že Polyféma a Billy spolu komunikují na frekvenci 108. Billy vysílal vždy, když měl nastrojené nějaké zboží, Polyféma mu odpovídala, když něco z toho potřebovala. Z Billyho strany nešlo o žádnou inteligenci, jeho vysílání radiosignálů bylo čistě instinktivní. A Matka byla naopak omezena jen na jedno pásmo. Ale fungovalo to dokonale. Všechno fungovalo dokonale. Co víc by si člověk mohl přát? Volně dostupné jídlo, neomezený přísun alkoholu, měkké lůžko, klimatizace, sprcha, hudba, zajímavá konverzace (většinou týkající se jeho samého), soukromí a bezpečí.

Ona mu ochotně odpovídala na všechny otázky. S výjimkou jedné.

On ji nikdy nahlas nevyslovil. Vlastně si ji ani neuvě-

domoval.

Ale Polyféma ji vyslovila, když ho jednoho dne požádala o laskavost.

Eddie reagoval podrážděně.

"Nemůžu přece... já... já..."

Napadlo ho, že to je naprosto šílená myšlenka. Ona není...

Ale pak se zatvářil zamyšleně a řekl si: "Ale vždyť přece je-"

Vstal a otevřel matčin kufřík. Zatímco hledal skalpel, padl mu zrak na ampulky s karcinogeny. Vzal je a pootevřenou vstupní štěrbinou je odhodil daleko po svahu.

Pak se skalpelem v ruce přikročil k šedavé vyboulenině na stěně. Znovu se zastavil, zíral na ni a nechal skalpel vyklouznout z prstů na zem. Zvedl ho, jemně jím přejel po onom chvějícím se útvaru, že ani neporušil tkáň. Znovu skalpel odhodil.

"Co se děje? Co se děje?" pulsoval panrad, který měl zavěšený na zápěstí.

Pak mu do tváře z nedalekého otvoru zavanul těžký pach lidského těla, pach potních žláz.

"Cože?"

Stál tam zhroucený a neschopný pohybu, dokud ho neuchopila chapadla a vztekle ho nezačala posunovat směrem k jícnu, který se rozevřel právě tak do velikosti lidského těla.

Eddie zavřeštěl, chytil panrad a začal signalizovat: "Dobře, udělám to!"

Jakmile se znovu ocitl před rozplozovacím orgánem, nadechl se a s nečekanou radostí se rozmáchl skalpelem. "Tumáš!" zakřičel. "A ještě tohle, Po..." zbytek se utopil v blábolivém řevu.

Řezal znovu a znovu a možná by nikdy nepřestal, pokud by ho Polyféma znovu neodtáhla k trávící štěrbině. Několik vteřin tak visel, bezbranný a naplněný strachem a triumfem.

Polyféminy reflexy téměř přemohly její intelekt. Naštěstí chladný dotek rozumu ozářil alespoň koutek temné a žhavé svatyně její vášně.

Záhyby vedoucí ke vroucímu jezírku naplněnému kousky masa se uzavřely. Eddie byl pokropen teplým proudem vody z jejího "toaletního" žaludku. Štěrbina se zavřela, chapadla jej položila na zem. Vrátil skalpel zpátky do brašny.

Dlouhou dobu byla Matka zřejmě zděšena při představě, co se chystala Eddiemu provést. Váhala s vysíláním až do doby, než se její nervy opět zklidnily. Už se ani ona ani on nevraceli k oné chvíli, která Eddieho málem stála život.

Byl znovu šťastný. Měl pocit, jako by se náhle osvobodil od toho svírajícího pocitu v útrokách trvajícího od doby, kdy se rozešel se svou ženou. Tupý pocit ztráty a vykořeněnosti, křeče v žaludku, apatie, která ho občas přemáhala, to vše bylo pryč.. Cítil se skvěle.

Mezitím se rozhořel další, dosud neznámý cit, jako svíčka v nelidské temné prostoroře katedrály. Matčina ulita nyní hostila

cosi nového a vzácného.

Šrámy na orgánu rozmnožování se zahojily a výrůstek se protáhl do velkého kožnatého vaku. Pak se vak protrhl a vyklouzlo z něj deset malých, právě narozených slimejšů.

Byl to pro ně podobný šok, jako když doktor plácne novorozeně přes zadeček. Poprvé v životě se nadechli, s úlekem a bolestí, a jejich nekontrolované, slabounké radiové impulsy zaplnily okolní prostor beztvarým voláním SOS.

Pokud si Eddie nepovídal s Polyfémou, nepouštěl si hudbu, nepil, nejedl nebo nespál, hrál si s novorozenci slimejši. Svým způsobem byl jejich otcem. Když dorostli do velikosti prasátek, bylo pro Matku stále těžší je rozlišit od Eddieho. Kromě toho už vstával na nohy jen málokdy, spíše se pohyboval po čtyřech mezi svými dětmi, a buď vlhký vzduch, nebo jednotvárná strava způsobily, že přišel o všechno svoje ochlupení. Také notně ztloustl. Na první pohled se stále víc podobal bledým, holým a boubelatým potomkům Matky. Podoba přímo příbuzenská.

Jen když přišla doba říje, Eddie se s brekem stáhl do nejzazšího kouta Matčina těla a doufal, že ho nevyšle ven do toho studeného, drsného světa. Když období pominulo, vrátil se do středu místnosti a hrůza byla ta tam. Ruce se mu ale pořád ještě třásly. V takových chvílích si naplnil termosku ginem a naslouchal vlastnímu tenoru, jak zpívá árii Syn moře ze své oblíbené Gianelliho opery *Starý námořník*. Náhle se neudržel a doprovodil sám sebe. Zjistil, že ho tak jako nikdy dojala poslední slova:

*A z mých ramen, svobodný
albatros odpadl a vnořil se
jako první v hlubiny...*

Pak utichl, ale srdce zpívalo dál. Nakonec árii napojil na Polyféminu frekvenci.

Matka měla problém, jak celému kontinentu posluchačů vysvětlit svůj nový a neznámý vztah k polapenému samci. Byla to představa, pro kterou její jazyk neměl slova. A litry ginu kolující v jejích žilách jí to nijak neusnadnily.

Eddie upíjel z gumové bradavky své termosky a účastně pokyvoval nad její neschopností vyjádřit se. Pak mu nádoba vyklouzla z rukou.

Usnul na boku, stočený do klubíčka, kolena přitažená k bradě, paže překřížené, záda ohnutá do oblouku. Stejně jako ručičky hodin, které se po nárazu porouchaly, i čas jeho těla tikal pozpátku, pozpátku...

Byl ve tmě, vlhku, teple a bezpečí, dobře živen a velice milován.

přeložil Ivan Adamovič ilustroval Jan Štěpánek

Philip Jose Farmer

Američan, nar. 1918. Upozornil na sebe počátkem 50. let sérií odvážných povídek, které kombinací sexuálních, biologických a psychologických témat byly ve své době takřka revoluční a natolik odlišné od převládajícího kánonu science

fiction, že vycházely v méně známých magazínech Mezi čtenáři však měly úspěch a v roce 1953 vynesly autorovi cenu Hugo v kategorii Nejslibnější nový autor. Z téhož roku je povídka Matka, publikovaná v časopisu Thrilling Wonder Stories, přímo čítanková ukázka převedení Freudových teorií do literárního díla. Povídka pochází ze stejného cyklu Strange Relations (Podivná příbuzenství), jako povídka Otec, s níž jste se seznámili na stránkách Ikarie před rokem.*